

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/585-0/2014
Érkezett:	2014 MÁRC 24.
Példány:	1
Melléklet:	4 db
Kezelőiroda:	P-1

Pesti Központi Kerületi Bíróság útján

B u d a p e s t

Markó utca 25.
1055

Magyarország Alkotmánybírósága
1535 Budapest, Pf. 773.

Hiv.szám: 0101-2/b.Vh.15.942/2012.
Tárgy: Alkotmányjogi panasz.

A PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG FK CSOPORTJA	
ÜGYSZÁM KEZDŐIRATON	
ÉRKEZÉS MÓDJA (POSTÁN / LÁVALLET / SZÜNETTARTÁS / SZEMÉLYES NYELVÉSEM)	
ÉRK:	2014 MÁRC 10.
PÉLDÁNY	FELZET
MELLÉKLET	KÖZTUK
ÜGYSZÁM UTÓIRATON	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a alapján a Pesti Központi Kerületi Bíróság 0101-2/b.Vh.15.942/2012/12. sz. és az azt helyben hagyó, a Fővárosi Törvényszék 53.Pkf.639.059/2013/3. számú végzése ellen

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő.

KÉREM A TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGOT, HOGY AZ ABTV. 43.§ (1) BEKEZDÉSE ALAPJÁN SEMMISÍTSE MEG A HIVATKOZOTT VÉGZÉSEKET, ÉS A 43.§ (4) BEKEZDÉSÉT ALKALMAZVA SEMMISÍTSE MEG A DÖNTÉSSEL FELÜLVIZSGÁT MÁS BÍRÓSÁGI DÖNTÉSEKET IS.

KÉREM TOVÁBBÁ, HOGY AZ ABTV. 41.§ (1) BEKEZDÉSE ALAPJÁN SEMMISÍTSE MEG A BÍRÓSÁGI VÉGREHAJTÁSRÓL SZÓLÓ 1994. ÉVI LIII. TÖRVÉNY (VHT.) 217/B. §-ÁT, MIVEL AZ AZ ALAPTÖRVÉNY SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG FEJEZETÉNEK XV. CIKKE (2), VALAMINT XXIV. CIKK (1) BEKEZDÉSBE ÜTKÖZIK.

Panaszom alapjául az alábbiakat adom elő.

I. A tényállás leírása

A 223.V.1376/2013-as számú végrehajtási ügyben, a végrehajtható okirat megérkezését követően 2. számú jegyzőkönyvvel a költségek előlegezésére hívtam fel a [REDACTED] Zrt-t, mint végrehajtást kérőt. A végrehajtást kérő a hivatkozott számú költségelőleg felhívást túlzott mértékűnek találta, így azzal szemben kifogást nyújtott be, amelyben kérte, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság a költségelőleg összegét a végrehajtói munkadíj és a költségátalány tekintetében 75.000 Ft-ra mérsékelje.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 0101-2/b.Vh.15.942/2012/12. számú végzésével a kifogásnak helyt adott, és egyidejűleg alkalmazta a Vht. 217/B. §-a által előírt jogkövetkezményt, és arról rendelkezett, hogy a végrehajtási költség megelőlegezésétől számított 60 napon belül be kell fizetnem a munkadíjam 20 %-át a végrehajtói letéti számlámra.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 0101-2/b.Vh.15.942/2012/12. számú végzésével szemben fellebbezéssel éltem, és azt kértem a Fővárosi Törvényszéktől, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 155/B. §. (3) bekezdése alapján kezdeményezze az Alkotmánybíróság eljárást, mivel véleményem szerint, a velem szemben alkalmazott, a Vht. 217/B. §-a szerinti jogkövetkezmény az Alaptörvénybe ütközik. A Vht. hivatkozott szakaszában foglalt rendelkezés diszkriminatív, és az az eljárási, valamint az anyagi szabályokkal ellentétes.

A Fővárosi Törvényszék az 53.Pkf.639.059/2013/3. számú döntésével a Pesti Központi Kerületi Bíróság elsőfokú végzését helyben hagyta, és egyben az Alkotmánybíróság eljárásnak kezdeményezésére irányuló kérelmemet jogerősen elutasította.

II. A Vht. 217/B. §-a Alaptörvénybe ütközésének alátámasztása.

A Vht. 217/B. §-a az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezetének XV. cikke (2) bekezdésébe ütköző egyéb helyzet szerinti különbségtételt (diszkriminációt) valósít meg.

A Vht. 217/B. § (1) bekezdése a következő rendelkezést tartalmazza:

„Lényegesen jogszabálysértő végrehajtói intézkedés vagy intézkedés elmulasztása estén az önálló bírósági végrehajtó – a (2) bekezdésben foglalt kivétellel – köteles a kifogással érintett végrehajtási ügyben járó munkadíja 20%-ának, ugyanazon végrehajtási cselekmény tekintetében ismételt eljárási szabálysértés esetén pedig 50%-ának megfelelő pénzösszeg megfizetésére a (3) és a (4) bekezdésben meghatározottak szerint.”

A Vht. 217/B. § további bekezdései a végrehajtóval szemben alkalmazható jogkövetkezmény további részletes szabályozását tartalmazzák.

1. A Vht. 217/B. §-át a 2011. évi XXX. törvény vezette be. Ezen jogszabály módosításához, a hozzá fűzött magyarázat alapján, jogpolitikai érdeke fűződött, valamint fokozott társadalmi elvárás, hogy a végrehajtási kényszer szigorú és következetes alkalmazásával szemben az állam a lehető leghatékonyabb eszközökkel biztosítsa az eljárások törvényességét, szakszerűségét, kiszámíthatóságát, egységes jogalkalmazását, határozottan lépjen fel az eljárási késedelmekkel szemben. Az előző célok megvalósítása, valamint a végrehajtási eljárások gyorsítása, hatékonyságának növelése érdekében iktatták be a Vht-ba a 217/B. §-t, mint vagyoni jogi szankciót, ha a végrehajtási kifogás elbírálása eredményeképpen a bíróság megállapítja a végrehajtó lényeges eljárási szabálysértését.

A 217/B. §-ának beiktatásához fűződő előzőleg megjelölt érdekek, **olyan általános célok**, amely **minden jogalkalmazóval szemben elvárt és egyben elvárható**. A törvényesség, szakszerűség, hatékonyság, kiszámíthatóság valamennyi jogalkalmazóval szemben jogos igény, amelyet az Alaptörvény XXIV. cikke kötelező jelleggel fogalmaz meg a közhatalmat gyakorló szervek és személyek, így a bírósági végrehajtókkal szemben is.

A 2011. évi XXX. törvény kapcsán a jogalkotó semmi olyan plusz érvet nem jelöl meg, amely indokolná a bírósági végrehajtói tevékenység más, hasonló jogalkalmazói tevékenységek (bíró, közjegyző, állami és önkormányzati hivatalok, rendőrség, ügyészség stb.) közül való kiemelését és még magasabb szintű elvárások megfogalmazását.

A bíróság végrehajtás szükségszerűen, és az esetek döntő hányadában jogszerű(!) vagyoni hátrány okozására irányul.

Ezzel szemben pl. a rendőrség vagy ügyészség, jogszabályi felhatalmazás alapján jogosult az ügyfelekkel szemben személy elleni erőszakot, kényszerintézkedéseket is alkalmazni, őket a személyi szabadságuktól megfosztani. Egy indokolatlan – vagy túl hosszú ideig tartó – előzetes letartóztatásban, vagy téves bírósági ítélet alapján börtönben eltöltött hónapok, évek, sokkal jelentősebb joghátránnyal jár, és jobban megviseli az azt elszenvedő személyt, mint példaként említve, egy nem határidőben tett gépjármű becsérték közlése.

Előbbi esetben **sem a rendőr, sem az ügyész, sem a bíró – személy szerint – anyagilag nem felel az ügyfél és az állam felé a döntéséért, sem pedig esetleges mulasztásáért.**

Ezzel szemben a bírósági végrehajtó már anyagi hátrányt szenved, és a munkadíjának 20%, ismételt eljárási szabálysértés esetén pedig 50%-ának megfelelő pénzüsszeg megfizetésére kötelezheti a bíróság a Vht. 217/B. §-a alapján. Véleményem szerint, a hivatásrendek közötti eltérő felelősségi mérce, egyáltalán nincs arányban a hivatali eljárásokban okozható jogsértések súlyával, és az alkalmazható szankciókkal, amely kizárólag csak a végrehajtókkal szemben került bevezetésre, amely **különbségtételt (diszkriminációt) valósít meg.**

A bírósági végrehajtás során felmerülő jogsértések (jogellenes vagy késedelmes intézkedések) kiemelése más hatósági, nemperes és peres eljárások során felmerülő jogsértések közül, indokolatlan és egyben diszkriminatív.

2. Az Alaptörvény XXIV. Cikk (2) bekezdése arról rendelkezik, hogy ha a hatóságok a feladatuk teljesítése során jogellenesen kárt okoznak, akkor kártérítési kötelezettségük áll fenn.

Az Alaptörvény által előzőleg meghatározott kártérítésről a Polgári Törvénykönyvről szóló 1952. évi IV. törvény (Ptk.) 349. §-a rendelkezik, amely jogszabályhely az államigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősségről szól. A Ptk. Ezen §-a alkalmazandó a közhatalom birtokában lejáró hatóságok által, a bírósági jogkörben okozott károkért való felelősség esetében, továbbá a közjegyző eljárása során okozott károk is ezen jogszabályi rendelkezés alapján orvosolhatóak.

Így amennyiben például egy bírósági eljárás, vagy egy közjegyzői eljárás során történik a károkozás, akkor a Ptk. hivatkozott szakaszát alapul véve, lehetősége van a károsultnak kártérítés iránt. peres eljárást kezdeményezni.

Mind Ptk. 349. §-nak, mind a Vht. 217/B. §-nak az a célja, hogy egy közhatalom birtokában eljáró szerv tévedése esetén vagyoni hátrányt ne okozzon. Azonban aközött, hogy ezen vagyoni hátrányokat milyen eljárásban lehet kiszabni, jelentős eltérés van.

A Vht. 217/B. §-a alapján alkalmazható kártérítés nemperes eljárás keretében való megvalósulása ellentétes a kártérítés azon jogi jellegével, hogy más esetekben, a Ptk. 349. §-a alapján indított eljárások, peres eljárás keretében zajlanak.

Amennyiben megvizsgáljuk a magyar jogrendszer jogorvoslati rendszerét, valamint egyidejűleg számba vesszük a közhatalommal rendelkező intézmények viszonyát, akkor az látható, hogy **kizárólag a bírósági végrehajtóval szemben lehet egy rendes jogorvoslati eljárás alkalmával, a végrehajtó tévedése, mulasztása esetén fizetési kötelezettséget (kvázi kártérítést) megállapítani, méghozzá nemperes eljárás keretében.**

A rendes jogorvoslat általános célja, hogy a jogalkalmazó esetleges tévedését egy más hatóság, saját eljárása során megvizsgálja. Amennyiben valóban nem a jogszabálynak megfelelően járt el az elsőfokú hatóság, akkor a felülvizsgálatra rendelt felettes szerv jogosult reformációs, vagy kasszációs jogkörben orvosolni a korábbi eljárás tévedését.

Jelenleg a végrehajtó eljárása során tett intézkedésével, vagy mulasztásával szembeni rendes jogorvoslat a kifogás. A végrehajtási kifogás elbírálására a végrehajtást foganatosító bíróság jogosult, akinek arról kell döntenie, hogy a végrehajtási eljárás során sor került-e lényegi jogszabálysértésre, illetve intézkedés elmulasztására a végrehajtó részéről. A Vht. lehetőséget biztosít a bíróságnak a kifogás elbírálásakor arra, hogy megsemmisítse vagy megváltoztassa a végrehajtó jogszabálysértő intézkedést, azaz a végrehajtó tévedésének orvoslása valósulhat meg. Azzal együtt, hogy ezen jogorvoslat is egy rendes jogorvoslat, a Vht. 217/B §-a kötelezi a bíróságot, hogy ne csak a végrehajtó döntését vizsgálja felül, hanem egyidejűleg alkalmazzon vele szemben vagyoni joghátrányt.

A Vht. 225. § (2) bekezdése kimondja, hogy a végrehajtó eljárása a bíróság eljárásával azonos.

Az előző rendelkezés értelmében a bíróság és a végrehajtó eljárása egyenjogú. Az egyenjogúság ellenére a jogalkotó a Vht. 217/B. §-ának beiktatásával különbséget tett a bírósági és az önálló bírósági végrehajtói eljárás között, egy új jogintézménnyel, a vagyoni hátrány megalkotásával.

Míg a bírósági jogkörben okozott károkért való felelősség esetén, egy külön peres eljárást kell indítani a Ptk. 349. §-a alapján, amennyiben a kár a rendes jogorvoslat során nem volt elhárítható, addig a végrehajtó tévedésének orvoslását, és vele szemben alkalmazható vagyoni hátrányt, egy nemperes eljárásban lehet megállapítani és alkalmazni.

A munkadíj elvonása a bíróságokhoz és más, hasonló közfeladatot ellátó szervekhez és személyekhez képest hátrányos, és egyébként semmivel sem indokolható megkülönböztető rendelkezést valósít meg a bírósági végrehajtókkal szemben.

A Vht. 217/B. §-ának bevezetése, és az abban foglalt rendelkezés alapján a jogalkotó az adós terhére (bíróági ítélet, jogerős fizetési meghagyás, közjegyzői záradékkal ellátott okirat stb. alapján!) megállapított vagyoni kötelezettség egy része tekintetében, kvázi **egyetemes felelősséget hozott létre** az ügyfél és az eljáró hatósági személy között. Ez álláspontom szerint önmagában **sérti** a bírósági végrehajtót is megillető, **tisztességes eljáráshoz való jogát**. A Vht. ezen rendelkezése alkalmazása esetén, tulajdonképpen a bírósági végrehajtó fizeti meg az adós tartozásának egy részét??

A jogalkotó ráadásul jogorvoslati jogot sem biztosított ebben a nem peres eljárásban a bírósági végrehajtó részére. Amennyiben az elsőfokú bíróság a végrehajtási kifogást elutasítja, és így okszerűen nem is alkalmazza a 217/B. §-ában foglalt rendelkezéseket a végrehajtóval szemben, hanem csak a másodfokú bíróság ad helyt a kifogásnak, akkor a másodfokú – a végrehajtó munkadíjának elvonásáról rendelkező – végzés ellen **sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslatnak nincs helye. A jogorvoslati jogtól való totális megfosztás összeegyeztethetetlen a tisztességes eljáráshoz való alapvető emberi joggal.**

Ezzel szemben még büntető ügyek terheltjeinek is, minimum három jogorvoslati lehetőséget biztosít a büntetőeljárás törvény, mielőtt a jogerős bírósági ítélet megszületik.

A megkülönböztetés hátrányos helyzetbe hozta a bírósági végrehajtókat a közjegyzőkkel, bírakkal, rendőrökkel, ügyészekkel, szakhatósági, földhivatali stb. személyekkel szemben. A végrehajtóknak egy abszurd jogalkotói elvárásnak kell a bírságolás elkerülése érdekében megfelelnie, nevezetesen jogértelmezési és jogalkalmazási hibák, valamint tévedések nélkül kellene az eljárásaikat lefolytatni, ami nyilvánvalóan teljesíthetetlen feltétel.

A Vht. 217/B. §-ával a jogalkotó nemcsak a bíróságokhoz képest, hanem a közjegyzői, a közigazgatási és az ügyészségi eljárásokhoz képest is hátrányosan kezeli a végrehajtási eljárást, mivel ezen eljárások során okozott tévedések esetén nincs arra lehetőség, hogy egy jogorvoslati eljárás keretében arra lehetne kötelezni a tévedett hatóság tagját, hogy illetményéből fizessen ki bizonyos százalékot.

Az előző felsorolásból külön, és hangsúlyozottan kiemelném a közjegyzőket.

A közjegyzők fontos alkotmányos szerepet töltenek be, ugyan úgy, mint a bírósági végrehajtók.

Jogállásukat a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) rendezi. Az AB 32/2002. (VII.4.) AB határozatához dr. Edei Árpád alkotmánybíró által fűzött különvélemény első pontja megállapítja: „A közjegyző tevékenységét munkavégzésére irányuló sajátos jogviszony keretében fejt ki. Ennek során állami felhatalmazás alapján díj- és költségtérítés ellenében a hozzá forduló feleknek jogi szolgáltatást nyújt, és az igazságszolgáltatással is szorosan összefüggő feladatot lát el. Működése során csak a törvényeknek van alávetve, tevékenységét a függetlenségét garantáló, alapvetően a Kjtv. által meghatározott keretekben végzi. A közhitelességgel felruházott és a Kjtv. által az igazságszolgáltatás részének tekintett közjegyzői szervezet tehát kiemelt jelentőségű jogszolgáltató tevékenység folytatására hivatott.” Az AB a 27/1999. (IX.15.) AB határozatban megállapítja „Kjtv. értelmében a közjegyzők közhitelességgel felruházott személyek, akik a feleknek jogi szolgáltatást nyújtanak és eljárnak a hatáskörükbe utalt nemperes eljárásokban. A szabadfoglalkozású közjegyzői intézmény rendeltetésszerű működésében, a közjegyzők közjogi jellegű jogosítványainak megfelelő gyakorlásában az állam és a közösség egyaránt érdekelt. A közjegyzői intézmény működésének magas színvonala közérdek. A közjegyzői intézmény működésének magas színvonala közérdek. A közjegyzői intézmény működésének színvonalát a jogalkotó közvetett módon, a díjszabásról, a közjegyzői állások számáról és székhelyéről, a szakmai előképzettségről szóló szabályok megalkotásával befolyásolja.” E két idézet jól példázza, hogy milyen alkotmányos funkciót hivatottak a közjegyzők ellátni, hasonlóan az önálló bírósági végrehajtókhoz, akik szintén az igazságszolgáltatással szorosan összefüggő feladatokat látnak el, és a működésük során csak a törvényeknek vannak alávetve.

A fenti alapvetésből következik, hogy a közjegyzői eljárásért járó díjazás tekintetében, hasonló a szabályozás a végrehajtók munkadíjához, tekintve, hogy olyan külön díjazás illeti meg őket is, amelyet rendelet szabályoz, ugyan úgy, ahogy a végrehajtók munka díját is. Továbbá, ahogy a végrehajtó, úgy a közjegyző is, az eljárásában érintett felek vagyoni helyzetét befolyásolhatja. Így részben hasonló jogi jellegű eljárás a közjegyzőé és a végrehajtóé.

Azonban a két jogalkalmazó közötti különbség, hogy bár a közjegyző tévedését szintén rendes jogorvoslat keretében a bíróság bírálja felül, azonban nincs olyan jogszabályi előírás, amely ezen eljárás során a közjegyzővel szemben más vagyoni hátrányt lehetne alkalmazni.

Így a közjegyző eljárása miatt vagyoni hátrányt, külön peres eljárás keretében a Ptk. 349. §-a alapján lehet kiszabni, ha kártérítés iránt indítanak pert a közjegyzővel szemben.

Ezzel a jelenleg hatályos magyar jogrendszer, kizárólag a végrehajtók esetén teszi azt lehetővé, hogy ugyan azon, a bíróság által tévesnek minősített intézkedés következtében, kétszeres anyagi joghátrányt szenvedjenek.

III. Összegezve az alkotmányjogi panasz okát és alapját:

1. A Vht. 217/B. §-val a jogalkotó az igazságszolgáltatás többi résztvevője közül kiemelte az önálló bírósági végrehajtókat, és ezzel hátrányos helyzetbe hozta őket, és magát a bírósági végrehajtási eljárást, mind nemperes eljárást, a többi nemperes, továbbá a bírósági nemperes és peres eljárással és az abban résztvevő személyekkel szemben.
2. A bírósági végrehajtó részére jogorvoslati jogot nem biztosít az elsőfokú döntéssel ellentétes, a kifogásnak helyt adó másodfokú végzéssel szemben.
3. A bírósági végrehajtót téved vagy mulasztása esetén kétszer is anyagi felelősség terheli, és hátrányt szenved: egyrészt a munkadíj megvonásával, másrészt a Ptk. 349. §-a szerinti kártérítés alkalmazásával. A magyar jogrendszerben ez kizárólag a bírósági végrehajtóval szemben lehetséges, holott más szervek és személyek is rendelkeznek közhatalmi jogosítványokkal

A Vht. 217/B. § tehát a jogalkalmazók és az igazságszolgáltatás egy csoportjára más, alkotmányosan nem indokolható hátrányos szabályokat állapít meg, amely súlyosan sérti az Alaptörvény megkülönböztetés tilalmára, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó rendelkezéseit.

Az Alkotmánybíróságról szóló **2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján** azért került előterjesztésre az alkotmányjogi panaszom az egyedi ügyben, mivel az alaptörvény-ellenes bírósági eljárást befejező döntéssel az a) pont szerinti, az Alaptörvényben biztosított jogaim sérelme következett be, és a b) pontban foglaltak szerinti jogorvoslati lehetőségek már kimerítésre kerültek.

Az Alaptörvényben biztosított jogok közül az egyedi ügyben a bírósági eljárásban az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásával a következő alapjogaim kerültek megsértésre:

1. Az Alaptörvény „Szabadság és felelősség” **II. cikk szerint az emberi méltóság sérthetetlen.** Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz.
Az Alaptörvény egyes alapvető jogokat tartalmazó rendelkezései élén elvi jelleggel rögzíti az emberi méltóság sérthetetlenségét, amely valamennyi alapvető jog értelmezésére kihatóan hangsúlyosan, külön is kifejezi az emberi méltóság lényeges tartalmának érinthetetlenségét.
Az emberi méltósághoz való jog személyiségi jog egyik megfogalmazása. Az emberi méltóság olyan tényező, amely által a jogképes ember a szintén jogképes jogi személyektől elhatárolható.

Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva - a klasszikus megfogalmazás szerint - az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá. A méltósághoz való jognak ez a felfogása különbözteti meg az embert a jogi személyektől. A méltóság az emberi étellel eleve együtt járó minőség, amely oszthatatlan és korlátozhatatlan, s ezért minden emberre nézve egyenlő.

Az egyedi ügyben, tehát a végrehajtási eljárásban jogi személyként a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága által Cg. 13-18-000005 számon nyilvántartott [REDACTED]

[REDACTED] Végrehajtói Irodája járt el, és ezen Végrehajtói Iroda részére nyitott számlára folynak be a végrehajtási eljárás során a megállapított költségek és munkadíjak.

A bíróság által hozott határozatban megjelölt [REDACTED] végrehajtónak azonban nincs elkülönült munkadíja és letéti számlája, mivel kizárólag a jogi személy [REDACTED] Végrehajtói Irodája rendelkezik pénzforgalmi és letéti számlával. Mindebből következően a bíróság az emberi méltóságot sértő módon az 1994. évi LIII. törvény 217/B. szakasza alapján nem a jogi személyt, hanem alaptörvény-ellenesen az embert, az önálló bírósági végrehajtót kötelezi a végrehajtási ügyben járó munkadíj 20 % megfelelő pénzüsszegnek a végrehajtói letéti számlára történő befizetésére.

2. Az Alaptörvény „Szabadság és felelősség” **XIII. cikk szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz** és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. **Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.**

Az Alaptörvény egy rendelkezésben szól a tulajdonhoz és az örökléshez való jogról. A tulajdonhoz való jog számos más alapvető jogtól eltérően nem egy eleve adott természetes állapotot jelöl, hanem csupán meghatározott társadalmi közegben, az állam általi jogi szabályozás keretei között, annak előfeltételével létezik. Elismeri mindenki tulajdonhoz való jogát, ugyanakkor kifejezi a tulajdon társadalmi kötöttségét is, és társadalmi felelősséget társít hozzá. Garanciális elemként rögzíti, hogy tulajdon elvonására, kisajátítására csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett kerülhet sor.

A nemzetközi dokumentumok közül szinte valamennyi kitér a tulajdonhoz való jogra. Így az ENSZ deklarációja, amely szerint a tulajdonhoz való jog lehet egyéni, illetve kollektív jog, illetve kimondja, hogy a tulajdonától senkit nem lehet megfosztani. Hasonló követelményeket rögzít az Emberi Jogok Európai Egyezményéhez fűzött Első kiegészítő jegyzőkönyv, amely szerint minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik. Az előző bekezdésben foglaltak nem korlátozzák az államok jogát olyan törvények alkalmazásában, melyeket szükségesnek ítélnék ahhoz, hogy a javaknak a köz érdekében történő használatát szabályozhassák, illetőleg az adók, más közterhek vagy bírságok megfizetését biztosítsák. Az Európai Unió Alapjogi Chartája szintén az örökléshez való joggal együtt említi a tulajdonhoz való jogot. Kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik.

A tulajdonjog valamely tartalmi elemének a korlátozása csak akkor jár magának a tulajdonjognak, mint alkotmányos jognak a korlátozásával, és ezáltal csak akkor alkotmányellenes, ha az nem elkerülhetetlen, vagyis, ha kényszerítő ok nélkül történik, továbbá ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan.

Adott esetben a tulajdonjog korlátozása azért tekinthető alkotmányellenesnek, mert az elkerülhető, és a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan is.

Az egyedi ügyben az eljárt bíróság az 1994. évi LIII. törvény 217/B. szakasza alapján, alaptörvény-ellenesen az önálló bírósági végrehajtót kötelezte a végrehajtási ügyben járó munkadíj 20 % megfelelő pénzesz összegnek a végrehajtói letéti számlára történő befizetésére, tehát tulajdonától ezzel megfosztja.

Amennyiben a végrehajtási eljárásban jogi személyként ténylegesen eljáró [REDACTED] Végrehajtói Irodája kötelezettsége kerülne ilyen módon későbbiekben megállapításra a bíróságok részéről egy esetleges törvény módosítás esetén, akkor az a jogi személynek a tulajdontól történő megfosztását eredményezné, amely megítélésünk szerint szintén alaptörvény-ellenesen lenne.

Egyben bejelentem, hogy a személyes adataimnak nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

A fentiek alapján kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszomnak szíveskedjen helyt adni.

Jogi képviselőm meghatalmazását, és az általam hivatkozott első-, és másodfokú bírósági végzéseket mellkelten csatolom.

Budapest, 2014. március 5.

Tisztelettel:

[REDACTED]
önálló bírósági végrehajtó